

Elég volt a széthúzásból, elég volt a háborúskodásból!

2019. 1. 17.

Idén lesz harminc éve annak, hogy beköszöntött jelenkori történelmünk viszonylagos szabadsága, s bár csak egy sajátos, bukaresti kivitelben, de mégis demokráciában élünk. Ha megvonjuk e három évtized erdélyi magyar mérlegét, sok dicsekedni valónk nem lehet, ahogyan Nagyvárad és Bihar megye esetében sincs. E három évtized girbegurba, furcsa és dicstelen története jutott eszembe akkor, amikor Cseke Attila szenátor és megyei RMDSZ-elnök újabb, nemzeti lobogónk meggyalázása kapcsán született, ezúttal kizárólag hozzám címzett, megnyilatkozását olvastam. Olvastam és nem hittem el, amit olvasok, s maradván a tények szigorúan kényelmetlen talaján – ha már oly sokszor emlegette azt az elnök úr – a tiszta és egyenes beszéd ösvényén haladva, nem kerülhettem meg a – remélhetőleg ez ügyben utolsó – válaszadást.

Van néhány olyan nyilvánvaló igazsága keserű bihari magyar létünknek, melyek tagadása a felkelő nap tagadásával egyenértékű. Az első és legfontosabb: kisebbségi helyzetben eredményt elérni, a megmaradásért dolgozni a legszélesebb körű magyar-magyar együttműködéssel és összefogással lehet – ha az elmúlt időkben az unalomig is szajkózták ezen fogalmakat. Ez valamennyi magyar politikai szereplő részéről egymás iránti minimális megértést, kompromisszumkészséget és első sorban azt igényelné, hogy esetünkben ne kérdőjelezzék meg a pusztán létezéshez és önállósághoz való jogunkat.

Szintén evidencia, hogy megmaradásunk előfeltétele a magyar-román párbeszéd is, ami a bukaresti módszereket ismerve, valamint látva a folyamatos „centenáriumosítás” okozta mentális közállapotokat, manapság ismét nem egyszerű.

A fentiekhez képest a minden bihari magyar sorsát befolyásoló közélet a minden irányba folytatott esztelen háborúskodásról és konfliktusokról szól. Folyamatos a cirkusz a megyei tanács működése körül, közösségünket háborúba akarják taszítani a megyében komoly eredményeket egyedülként felmutatni tudó nagyváradi polgármesteri hivattal, háborúba akarnak sodorni a megye legnagyobb román pártjával, és egyre inkább úgy tűnik, hogy valamiért a magyar-magyar kapcsolatok teljes tönkretétele is cél.

Még mielőtt a Sas-palotában ismét tollat ragadnának, leszögezném: koránt sem tartom az RMDSZ-t a kialakult helyzet egyedüli felelősének és jelenleg még a felelősök kérdése is mellékes, elsősorban az a fontos, hogy magyarokként hogyan mászunk ki ebből a helyzetből.

Nem kérdőjelezem meg az RMDSZ bihari vezetőinek akkori jóhiszeműségét, amikor amellet döntöttek, hogy a magyarok sorsát a jelenlegi kormányhoz és Biharban is a román szocialistákhoz (a PSD-hez) kötik. Ugyanakkor egyre nyilvánvalóbb tény, hogy döntésük hibás volt, a várt eredmények elmaradtak, és a 2016-os döntés annyi konfliktust okozott és olyan közéleti állapotokat teremtett, melyek keretében már mindenki ló mindenkire. A centenáriumi örület mindezekben csak még inkább rontott.

Éppen ezért az is egyre világosabb, hogy a lobogónk meggyalázása körül kialakult méltatlan adok-kapok most már nem a konkrét ügyről szól, hiszen tény az is, hogy a kérdésben a két

magyar párt kivételesen mindenben egyet ért.

Meggyőződésem, hogy a Néppártot és személyemet érő RMDSZ-es támadások elsősorban oka, hogy sikerrel maradunk ki a megyei vezetés körüli cirkuszokból, miközben vérerejtékes munkával igyekszünk menekülőösvényt építeni a bihari magyar közösségnek a következő helyi választásokon egyre inkább valószínű változások átvészeléséhez. Mi ki akarunk maradni a balhékból, ezért történhet meg az, hogy olyan ügyekbe is verekedő félként akarnak minket berángatni, melyekben szintén a békességre törekszünk.

Csak ismételnem tudom: nekünk a cirkusz nem hiányzik, mert balhé nélkül is tudunk küzdeni, botrány nélkül is tudunk építkezni, de tény, ez valódi összefogással egyszerűbb lenne.

Zatykó Gyula,

az Erdélyi Magyar Néppárt alelnöke